

București, 1 martie 2018

Către: Domnul Eugen Teodorovici
Ministrul Finanțelor Publice

Ref: Propuneri de modificare punctuală a prevederilor Codului de procedură fiscală

Stimate domnule ministru,

Coaliția pentru Dezvoltarea României („CDR”), prin Grupul de lucru Fiscalitate, vă mulțumește pentru invitația de a prezenta propuneri de ajustare punctuală a prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (“**Codul de procedură fiscală**”), considerate necesare de către mediul de afaceri.

Cu titlu prealabil, reamintim că mediul afaceri a susținut dintotdeauna și susține în continuare demersurile pentru revizuirea și îmbunătățirea cadrului legal în materie de fiscalitate, pentru a se asigura predictibilitate și claritate în privința sarcinii fiscale ce revine contribuabililor și a se crea astfel premisele conformării voluntare și, implicit, cele ale creșterii gradului de colectare a veniturilor bugetului de stat.

Din această perspectivă, cu permisiunea dumneavoastră, vă semnalăm în cele de mai jos, patru modificări recente ale prevederilor Codului de procedură fiscală, ce au generat dificultăți deosebite în activitatea practică de administrare fiscală și au avut un impact negativ, creând astfel insecuritate și lipsă de predictibilitate în rândul contribuabililor.

În acest sens, propunerile înaintate urmăresc, în esență, revenirea la reglementările legale anterioare, care și-au dovedit eficiența în timp, precum și corectarea unei erori de corelare care se dovedește a avea efecte nefavorabile și imprevizibile, în aplicarea sa de către autoritățile fiscale.

Astfel, vă rugăm să aveți în vedere următoarele propuneri de modificare legislativă:

1. *Modificarea art. 165 alin. 3 lit. b) din Codul de procedură fiscală, în sensul stabilirii vechimii diferențelor de obligații fiscale principale și / sau accesorii, în funcție de termenul de plată*

Conform prevederilor art. 165 alin. 3 lit. b) din Codul de procedură fiscală, în forma adoptată de Parlamentul României, vechimea diferențelor de obligații fiscale principale și/sau accesorii, stabilite de organul fiscal ca urmare a efectuării unei acțiuni de control se stabilea în funcție de data la care se împlinea termenul de plată. Aceeași soluție rațională a fost însă înlăturată, în mod inexplicabil și fără nicio motivare corespunzătoare și fără dialog, prin modificarea acestor prevederi prin O.U.G. nr. 84/06.12.2016.

Prin acest din urmă act normativ, credem că în mod neinspirat și vătămător pentru mediul de afaceri au fost modificate prevederile art. 165 alin. 3 lit. b) din actualul Cod de procedură fiscală, stabilindu-

se că vechimea diferențelor de obligații fiscale sau accesorii se stabilește în funcție de data comunicării deciziei, iar nu în funcție de data la care se împlinește termenul de plată.

În practică, această modificare are repercusiuni deosebit de grave asupra contribuabililor, întrucât se poate întâmpla ca, **deși termenul de plată** nu este împlinit iar **contribuabilii sunt încă în termen să conteste, precum și să solicite suspendarea efectelor unor astfel de decizii**, prin mijloace legale, plățile efectuate de aceștia cu bună-credință, pentru stingerea altor obligații fiscale necontestate (precum impozitul pe veniturile salariaților, contribuțiile sociale aferente, TVA aferentă lunii anterioare și alte obligații fiscale curente), **să fie imputate în mod nejustificat asupra diferențelor de obligații fiscale stabilite prin decizia emisă.**

Astfel, dat fiind că stingerea obligațiilor fiscale se realizează în ordinea vechimii iar diferențele de obligații fiscale stabilite prin decizie erau mai vechi decât obligațiile fiscale curente, pe această cale s-a ajuns în **situația absurdă a stingerii cu prioritate a unor obligații fiscale pentru care nu s-a împlinit termenul de plată (i.e. nu sunt scadente)** iar obligațiile fiscale curente pe care cu bună-credință contribuabilii urmăreau să le achite, rămân neachitate.

Mai mult, efectul acestei modificări **lipsește de orice efect util obținerea unei suspendări a efectelor deciziei de impunere**, întrucât pe toată durata de timp necesară obținerii unei asemenea măsuri prin soluționarea în instanță a unei cereri de suspendare, diferențele de obligații fiscale se sting cu fiecare plată voluntară a contribuabilului.

Prevederile legale actuale creează un efect de descurajare a contribuabililor onesti, care se văd în situația de a nu mai plăti nici măcar sumele necontestate, datorate cu titlu de obligații fiscale curente, în măsura în care contestă diferențele de obligații fiscale stabilite ca urmare a unui control, aceasta fiind singura lor opțiune pentru a evita stingerea celor din urmă, ceea ce este de natură a prejudicia bugetul de stat și de a compromite conformarea voluntară.

Pentru aceste considerente, propunem revenirea la soluția precedentă, prin modificarea art. 165 alin. 3 lit. b) din Codul de procedură fiscală, în sensul următor:

“b) în funcție de termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. 1, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii”

2. Completarea art. 236 alin. 5 din Codul de procedură fiscală, pentru a se stabili faptul că poprirea bancară se poate înființa numai după trecerea unui termen de 30 de zile de la data comunicării somației

În prealabil, precizăm că prevederile O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (“**Vechiul Cod de procedură fiscală**”), precum și cele ale actualului Cod de procedură fiscală, realizează o distincție între poprirea sumelor de bani datorate de terți unui debitor fiscal și poprirea bancară, ce are ca obiect sumele de bani ale debitorului, aflate în conturile sale deschise la instituții financiar-bancare.

În acest context, atât Vechiul Cod de procedură fiscală, cât și actualul Cod de procedură fiscală au instituit termene diferite, pentru înființarea popririi, stabilind că poprirea terților se poate realiza după trecerea unui termen de 15 zile de la comunicarea somației, iar cea bancară după trecerea unui termen de 30 de zile.

Credem că este cu totul nefericită abrogarea prevederilor art. 236 alin. 12 din Codul de procedură fiscală, prin Ordonanța Guvernului nr. 30/02.09.2017, prin care a fost înlăturat termenul de 30 de zile, astfel încât și poprirea bancară poate fi înființată la acest moment, după trecerea aceluiași termen de 15 zile, aplicabil în cazul terților popriți.

Similar celor de mai sus, propunem revenirea la soluția anterioară, în sensul completării art. 236 alin. 5 Cod procedură fiscală, în sensul următor:

*“Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare silită, printr-o adresă care se comunică terțului poprit, cu respectarea termenului prevăzut la art. 230 și cu înștiințarea debitorului despre înființarea popririi. **În cazul popririi bancare, prin excepție de la art. 230 alin. (1), poprirea nu poate fi înființată înainte de împlinirea unui termen de 30 de zile de la data comunicării somației.**”*

3. Completarea art. 235 alin. 6 din Codul de procedură fiscală, pentru a se clarifica faptul că nu se emit și nu se comunică decizii privind obligațiile fiscale accesorii nici în cazul contribuabililor care și-au notificat intenția de a depune o scrisoare de garanție bancară, pe durata termenului de 45 de zile pe care legea îl lasă la dispoziția lor pentru a depune o astfel de scrisoare

Reamintim cu titlu prealabil că, inițial prevederile art. 235 ale Codului de procedură fiscală au prevăzut suspendarea executării silite, în cazul depunerii de către contribuabili a unei contestații fiscale împotriva titlului de creanță și a unei scrisori de garanție bancară / poliță de asigurare, prin care este garantată plata acestor obligații fiscale, în cazul respingerii contestației și / sau a unei eventuale acțiuni în fața instanțelor de contencios.

Prin dispozițiile O.U.G. nr. 84/06.12.2016 a fost introdus alineatul 6 al art. 235 din Codul de procedură fiscală, prin care s-a reglementat o prevedere de o deosebită utilitate, conform căreia pe durata suspendării obținute în aceste condiții, nu se emit și nu se comunică decizii privind obligațiile fiscale accesorii:

*„Pe toată perioada suspendării executării silite **potrivit prezentului articol**, pentru creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării organul fiscal nu emite și nu comunică decizii referitoare la obligațiile fiscale accesorii.”*

Referirea la „*prezentul articol*” din textul alineatului 6 era la acel moment una firească, din moment ce suspendarea executării silite prin depunerea unei scrisori de garanție bancară / poliță de asigurare era prevăzută de un unic text de lege – i.e. art. 235 Cod procedură fiscală.

Ulterior, prin O.G. nr. 30/2017, a fost introdus alineatul 2¹ al art. 233 din Codul de procedură fiscală, prin care s-a acordat **o suspendare a executării silite și în cazul contribuabililor care notifică intenția de a recurge la suspendarea avută în vedere de art. 235 mai sus menționat, pentru o durată de 45 de zile de la data primirii deciziei de impunere**. Această suspendare este binevenită în contextul în care este necesar în practică un interval de timp pentru a se efectua demersurile necesare obținerii scrisorii de garanție bancară / poliței de asigurare.

Cu toate acestea, din cauza trimiterii stricte din art. 235 alin. 5 la “*suspendarea executării silite potrivit prezentului articol*”, s-au creat premisele ca, pe durata suspendării executării silite **conform art. 233 alin. 2¹**, organele fiscale să emită și să comunice decizii privind stabilirea obligațiilor fiscale accesorii.

Aceasta este cu siguranță o scăpare legislativă la momentul adoptării OUG nr. 30/2017, rezultând din **necorelarea celor două texte de lege**, impunându-se credem corectarea ei cât mai rapidă, pentru a nu se compromite scopul legii, și anume acela de a nu se emite decizii privind obligațiile fiscale accesorii în cazul contribuabililor ce recurg la garantarea plății obligațiilor fiscale principale stabilite în sarcina lor.

În acest sens, propunem următoarea modificare a art. 235 alin. 6 Cod procedură fiscală, în sensul următor:

*„Pe toată perioada suspendării executării silite **potrivit dispozițiilor art. 233 alin. 2[^]1 și potrivit prezentului articol, pentru creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării organul fiscal nu emite și nu comunică decizii referitoare la obligațiile fiscale accesorii.**”*

4. Completarea art. 214 din Codul de procedură fiscală, în sensul includerii scrisorii de garanție bancară oferită conform art. 235 Cod procedură fiscală în cauzele ce determină ridicarea măsurilor asigurătorii

Reamintim că potrivit art. 213 Cod procedură fiscală, măsurile asigurătorii constând în poprire și sechestrul asigurătorii pot fi luate împotriva debitorului fie înainte fie după emiterea titlului de creanță, scopul declarat de legiuitor fiind acela al reducerii riscului privind colectarea în ipoteza unui debitor de rea-credință care ar urmări să își diminueze, să își ascundă sau să își risipească patrimoniul.

Totodată, art. 214 Cod procedură fiscală stabilește că măsurile asigurătorii vor fi ridicate fie atunci când au încetat cauzele pentru care au fost dispuse fie *„la constituirea garanției prevăzute la art. 211”* (i.e. consemnarea de mijloace bănești la trezorerie, scrisoare de garanție emisă de o bancă sau de un IFN, poliță de asigurare, ipotecă sau gaj asupra bunurilor debitorului).

În același timp, art. 235 Cod procedură fiscală permite contribuabilului care oferă autorității fiscale o garanție constând într-o scrisoare de garanție bancară/poliță de asigurare să se protejeze împotriva executării silite a obligațiilor fiscale stabilite în sarcina sa prin actul de impunere.

În practică, în ipoteza în care asupra contribuabilului sunt dispuse și instituite măsuri asigurătorii iar acesta depune o scrisoare de garanție bancară în temeiul art. 235 Cod procedură fiscală, autoritățile fiscale refuză ridicarea măsurilor asigurătorii (*dispunând cel mult încetarea acestora pentru viitor – care în cazul popririi bancare înseamnă menținerea blocării sumelor inițial poprite asigurator*) pe motiv că legea prevede o singură ipoteză de ridicare a măsurilor asigurătorii pentru constituirea unei garanții – anume când aceasta este fundamentată pe dispoziții art. 211 Cod procedură fiscală.

Cu alte cuvinte, într-o asemenea situație, deși contribuabilul a oferit o garanție ce acoperă în integralitate obligațiile fiscale stabilite în sarcina sa – iar riscurile asociate unei potențiale necolectări sunt înlăturate complet (*prin depunerea scrisorii bancare potrivit art. 235 Cod procedură fiscală*), acesta ar trebui să ofere garanții suplimentare **doar pentru a fi înlăturate și măsurile asigurătorii**, deși, așa cum aminteam, scopul acestora este reprezentat tocmai de eliminarea riscurilor privind colectare.

Prin urmare, considerăm că se impune modificarea textului art. 214 alin. 1 din Codul de procedură fiscală astfel:

„Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 213 se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 211 sau la art. 235, după caz”

Ne exprimăm, ca de obicei, disponibilitatea de a dezbate și discuta la nivel tehnic propunerile pe care le facem în această scrisoare.

Cu deosebită considerație,

Ruxandra Jianu

Coordonatorul grupului de lucru pentru fiscalitate